

dachten: Bauer, het achterzaaltje...'

'Ja, zeg, vrouwtje, kán dat wel', viel Huib hem jachtig in de rede: 'Met Liesje?'

Til zocht in zijn oogen, kreeg een kleur, maar toen hij verder zweeg: 'Ze zal wel niet wakker worden. En Corrie is vertrouwd'.

'Mooi zoo! Magnifiek!' juichte met zijn welbestudeerde intonatie de directeur. 'En u, juffrouw Hoogland, U gaat toch ook mee, niet-waar? Uw geliefde broer befuiven!'

Maar vooral jezelf, dacht Cootje. Zij scheen een oogenblik te aarzelen. Met van spotlust tintelenden blik keek ze even haar indischen vriend aan, dan Huib. Beiden glimlachten terug, van Tholen verrukt aanmoedigend, Huib in stille verstandhouding. Maar Blécour achtte 't pleit al beslecht. 'Wat? Maar natuurlijk!' riep hij uit. 'We gaan allemaal mee, zóóals we hier zijn. En dan Janne en Ruth nog, niet-waar, en Driesse en Melchior Spin... Nee-maar, kijk dáár'is! Nou is 't spul compleet! Zie je 't, Huib, wie daar aankomt?'

Het was een kleine man, met een roodbruine snor, die hem wijd krullend over den mond hing, als bij een duitschen trompetter, en met een even vollen, rosbruinen kroeskop; deze echter grijzend aan de kanten. Een vijftiger. Breed leek hij in zijn zwarte vleugeljas. Op zijn gezond-rood gezicht het geflikker van brilleglazen. Die bril, van staal, scheef afgezakt over zijn dikken neus, was oorzaak dat hij zijn heelen kop mede wat schuins naar achter werpen moest, om langere menschen in 't gelaat te kijken. Al op een afstand, zwaaiend zijn zwarten flambard, riep hij Huib een familjaren groet toe, en vervolgens: 'Gelukgewenscht, brave! Alle-machtig aardig!' En hij proestlachte met nerveuse vroolijkheid. Twee dames, de eene wat grooter dan de andere, kwamen achter hem aan, onderling druk redekavelend, zoodat het een oogenblik leek alsof ze niet hoorden bij den vooruitlopende. Maar dichter tot elkaar gekomen, ontspannen zich aller gelaten tot een blij-hartelijke begroeting en felicitaties; Huib stelde Co's indischen vriend voor aan meneer en mevrouw ten Doescate, het beroemde artiestenpaar, — hij schilder, zij schrijfster — en aan hun gemeenschappelijke vriendin, mevrouw Hankes, de welbekende dichteres.

'Ik zeg toch maar, het kòmt wel. Je zult het zien. Wij krijgen nog allemaal onze beurt', zei glunder rondkijkend, van den een naar den ander, de man met de vleugeljas. 'Maar hier en daar heb ik je toch niet heelemaal begrepen, vader, zou ik zelfs geneigd zijn aan een kleine vergissing te denken; intusschen... misschien dat...'

'Spaar me, toe, spaar me nog even, Hermanus', viel Huib hem in de rede, zacht sprekend en met een droefgeestigen glimlach. 'Ik kom wel eens bij je en dan mag je me de mantel uitvegen zoo hard als je wilt'.